

Armaštajad õed ja wennad.

Ühhe iſſal, olli paljo lapsi kes ühte teist wågga armaštasiid. Kui iſſa haige olli ja surrema haffas, kutsus temma omma lapsi karja omma ette, tånnas neid kõige hea eest, et nemmad iggas aſjaſ sõnna kulelikkud olnud ja temmale kõige ello aea selle läbbi ikka suurt römo teinud, ja kinnitas neid ka ikka nenda ühhe meleliseks jáda, kuid a tånnine ollid olnud, ja ikka Jummal a peale lota.

„Ugga enne“, ütles iſſa, „kui ma surren, pean teile ühte aſja teada andma, mis ma senni aeani ollen fassaſas piddanud ja mis ühte teie seast árra kautab, kes mitte minno laps ei ole, waid-kedda ma wåljalts kaſwata da wõtnud, fest temma wannemad on ammo surnud: Kas pean teile nimmetama?“

„Ei! ei!“ húútsid kõik lapsed ühhest suust, meie ei tahha sedda fassa ja aſja mitte teada!“

Menda jáid need lapsed, kui wennad ja õed kõko ja ollid párrast wågga head innimesed, ilma, et nad teada said, kes se wõe-

ras nende seas olli. Se olli se wiimne rööm mis lapsed iſſale teggid, fest ta olli kartnud, et temma iſſe ja ka se waene laps wågga furwaks olleksiid sanud.

Üks laps seal olli wõderas taim
Mis selge armoštuse waim
Reid keliis sedda seadust nõudma,
Et piddid tedda árra tundma
Waid ellasiid, kui õed ja wennad,
Kas nende mõtted polnud kennad,
Mis iſſale ka surma teel
Suurt römo teggi wimoks weel.
Sest lapsed polnud sedda náind,
Et iſſa neile wahhet teind,
Se mõista on siis ennesest,
Et nad ei sanud arro fest.

Englisimehhe ello lugg.

Üks riikas mees Londoni liinas olli mõnned sobrad ommale wõberaks kutsunud, kõik meeste rahwas, fest ta olli iſſe wanna